

Magányosan a nyílt tenger felé

2023 június 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Suhajda Szilárdnak, aki nagyszer? ember volt, ezerszeresen jár az elismerés

Pünkösdi vasárnapján döbbsentem rá, hogy napok óta Suhajda Szilárdról szól minden a magyar közbeszédben. Elfordulhatott, hogy hazánk egyik legjelentősebb online hírportálján két napon át az a sorsáról tudósít az első három-négy hír. Szanyi Tibor és egy szolnoki jobbikos szépen belerúgott néhányat a holt hegymászóba, mások ügyesen kiegyensúlyozták az ügyet jobbra és balra, nehogy baj legyen, néhány politikus pedig gyönyörűséges, de semmitmondó sorokkal búcsúzott tőle.

Úgy általában megszólalt a tragédiáról a nyilvánosságban néhány száz írástudó és írást nem tudó. Pünkösdi és Csíksomlyó az idén háttérbe szorult, most Suhajda Szilárdról beszélt mindenki. Az is, aki barangolt már magashegységben, az is, aki extrém sportoló, meg az is, aki életében kétszer járt a házán kívül. Hirtelen elkezdünk közérteni Suhajda-ügyben, ahogyan a politikában, a futballban és a fűzésben is remek szakértő minden magyar ember.

Hogy miért ez a téma napok óta, arra nézve önmagában a haláleset ténye nem magyarázat. Valójában arról lehet szó, hogy a viták és elemzések már régen nem az áldozatról, hanem önmagunkról szólnak.

Elsődlegesen azért csócsáljuk, bontjuk apró részleteire az esetet, valamint lóbáljuk a morális törvénytábláinkat, mert mondani akarunk valamit felelősségről és felelőtleniségről. Arról, hogy hős vagy áldozat Suhajda Szilárd, és amíg erre a rejtélyre nem adunk a magunk számára kielégítő magyarázatot, addig nem nyugszik a lelkiismeretünk. Engem ez a színjáték mélységes undorral tölt el.

Mindannyian két csoportba tartozunk, átmenet voltaképpen nincs, nem lehetséges: vagy voltunk már életveszélyben, vagy nem.

Az első csoport tagjainak életéle roppant változatos, különbözőképpen kísértették meg a sorsot. Fegyvert fogtak rájuk, kiugrottak ejtőernyővel egy repülőgépből, majdnem belefelladtak a tengerbe, visszajöttek a klinikai halálból és így tovább. A másik csoport tagjai mindezt nem éltek át, ezért szükségszerűen nem tudják, milyen érzés, amikor a halál a közeledben jár. Éppen ezért az első csoport tagjai lépéselnyben vannak: nekik már tudják, milyen a végítélet előtti utolsó pillanatokat átélni. Arról is megalapozott véleményt mondhatnak, vállalnának-e újra halálos kockázatot. Talán igazuk is van, bármit mondanak. Aki mindezt nem élte át, vélhetően megfontoltabbnak és bölcsebbnek hiszi magát, hiszen nem kockáztat. Talán neki is igaza van. Mindenkinek igaza van.

Pontosan ezért nehéz igazságot tenni ebben az ügyben, hiszen pusztán nézőpont kérdése, honnan dörögjük el a saját igazságunkat. Gondoljunk a gyermekeinkre, nekik a legfontosabbak? Hát persze. Végezzük a munkánkat, éljük a szenvedélyünket, hiszen ez ad értelmet az életünknek? Ez is igaz. Igyekezzünk nyomot hagyni a világban, távozzunk úgy, hogy mindent megtettünk, amit csak lehetett? Vagy inkább maradjunk otthon, ne keveredjünk hülyeségekbe, hiszen másképpen is helyt tudunk állni? Ez mind-mind igaz. És mégis...

Az élet legfelelősebb, egyszersmind legnyomasztóbb helyzete, ha az ember a nagy, végső döntés kapujában áll. Amikor véglegesen el kell döntenünk, bemegyünk-e a kapun vagy kívül maradunk. Aki bemegy, az életét adja az álmaiért. Ha viszont nem vállalja a kockázatot, örökre magának szegezi majd a kérdést, hogy jól döntött-e. Ha nem félünk a haláltól, vállaljuk a sorsunkat. Az aradi tizenhármak közül sokan elmenekülhettek volna, Kossuth viszont nem akart meghalni. Jány Gusztáv hazatért a népbíróság elé, kortársai és sorstársai közül azonban sokan kerekét oldottak. Jack London úgy írta a regényeit, hogy huszonnégy éves korára öt ember életét élte le, Lautréamont pedig úgy halt meg ugyanilyen idősén, hogy a dolgozószobáján kívül alig járt valahol. Ki tenne igazságot, hogy vajon kinek „lehetett igaza”?

Suhajda Szilárd döntött. Ehhez joga volt, a családja is, ő is pontosan tudta, mire vállalkozik. Amibe belevágott, dicsőséget és hírnevet hozott hazájának, neki magának is. Vannak helyzetek, amikor nem szabad, nem lehet elfutni, még akkor sem, ha látszólag minden észérv a döntésünk ellen szól. Amikor megtámadják a hazádat, te pedig elmenekülsz, és pedig nem pacifista rögeszméből, hanem konkrétan azért, mert nem tudsz, nem akarsz meghalni a hazáért, talán igazad is lehet. De amikor külföldön majd eszedbe jut, hány barátod és honfitársad adta az életét azért, amiért te nem, akkor kevés vigasztalásnak, hogy milyen okosan döntöttél. Hiszen a személyes sorsunkban nemcsak az önvédelem, de a felelősségérzet is jelen van. Hogy benned meddig terjed, arról te döntesz, de tudnod kell, hogy másoknál máshol feszül ugyanaz a határ.

Ugyanez a helyzet a kockázatvállalással is. Laurence Bergreen írja nagyszerű Magellán-könyvében, hogy amikor a spanyolok megkerülték a későbbi Magellán-szorost, kijutottak a Csendes-óceánra. A hajósok tudták, hogy ezen a

tájon európai ember még aligha járhatott, és – írja Bergreen – alighanem a legkeményebb matróz is heveny izgalmat érzett, hogy most szépen behajóznak a kék ismeretlenbe, a végtelen óceánba, amelynek a végén a F?szer-szigetek vagy a halál várja ?ket. Bolondság lett volna? Nyilván igen, ahogyan kétségkívül h?stett is. Ember legyen a talpán, aki a kett?t képes kettéválasztani. De a teljesítmény mégis az, ha behajózol oda, ahol más még nemigen járt. Ha magyar jégkorongozóként a világ legjobbjai ellen játszhatsz. Ha József Attila verset ír, és bár betegsége vasmarokkal fogja, mégis éppen ? lebbenti fel a fátylat a kimondhatatlanról. És igen, az is, ha oxigénpalack nélkül feljutsz a világ tetejére. Ha valaki kételkedik ebben, akkor talán nem gondolkodott még el azon, miért, mire születünk.

Suhajda Szilárd els?sorban h?s, nem pusztán áldozat, a kritika pedig nem id?szer?, nem ill? és nem emberséges, hiszen a család és a barátok még gyászolnak. Err?l alig esett szó a megemlékezésekben – ezért undorító ez az egész sajtóhajcih?. Elemi emberség híján döbbsenten nézzük, mit m?vel olykor a magyar közvélemény és persze az újságírók egy része is a halottakkal.

Akik tartozhattak ide, tartozhattak oda, de végleg és örökre kiszálltak a rögeszmés, csökött, méltatlan vitákból. Nekik tisztelet és csend jár. Suhajda Szilárdnak, aki példamutató és nagyszer? ember volt, ezerszeresen jár az elismerés.

Ha úgy érzed, „cserben hagyta” a családját, mert kockázatot vállalt, kérlek, naponta mondd el ugyanezt azokról, akik halálra cigarettázzák, isszák, hízzák magukat! Ne ragadj ki egy történetet, a saját gyengeségeidet is valld be!

Vedd észre, hogy a szenvedély lehet ilyen, lehet olyan, de mások vélt gyengeségének hangoztatásával nem szabad elfedni a saját hiányosságaidat. Ha ennek belátására nem vagy képes, akkor nagyon rossz néz?pontból látod a világot, és már biztosan nem hajózol ki a Csendes-óceánra. Csak legalább engedd, hogy mások felfedezzék a világot, menjenek el?re felemelt fejvel, még akkor is, ha vakít a nap, ha elborít a fehér hó, és lassan megsz?nik a szívdobogás. Hiszen életünk és bukásunk min?sége valamiképpen életünk mércéje, és nem az a baj, ha menni kell, hanem az, ha még azt sem értjük meg, hogyan kellett volna élnünk, meghalunk.

Szentesi-Zöldi László - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

